

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džělaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždni łobotu w Smolerjez knihciziscežerni w Budyschinje a je tam ja schwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

Njedźela Septuagesima.

Jan. 17, 16. 17.

„Moja wucžba njeje moja, ale teho, kiž nje pójłat je. Chze-li šchtó teho wolu činić, tón budže šhonicž, hač je ta wucžba wot Boha, abo hač ja sam wot hěbje rěču.“

Wucžba našeho Šbóžnika je najkrajnišča, najstrošči-
nišča a najšbóžnišča. Wona wopshija njebježa a semju,
čzaž a wěčnosć, hnjerež a žiwjenje. Kaž je tón sam, kiž ju
pschipotwjeđa, wěrnosć, tak je tež wona wěrnosć sama. Wona
šjewi čłowjekej jeho hrěšne hubjenje, ale pokáže jemu tež
šbóžne wumoženje. Wona nješchidže jeno š nowymi žada-
njemi a kasnjemi, ale wona dawta tež nowu móž a hylnosć.
Pchi tym njeje wona žana čzežka wucžba, kotruž bychu hnanu
jeno wucženi ludžo šapschijecž móhli, ale tak šroshmljwa a
jednora, so móže ju tež male džěčžo šapschijecž. Pšchetož wona
njeje ničžo hinasche džžli wutrobne šhroble dowěrjenje na teho,
kiž ju přěduje, na lubeho Šbóžnika Jesuža. Šswój wonšhód
ma wona š Boha sameho. Njedowušlědzena Boža lubosć je
šwojeho jenicžkeho narodženeho Ššyna do šwěta pójłata, so
bychntž w nim žiwjenje měli, — Nětko je pójłusćne pschijecže
tuteje wucžby jenicžki pucž š našej šbóžnosći. Ale jich wjele
praji: je tak čzežko tule wucžbu pójnacž, tak čzežko do Jesuža
wěricž. Lubž Šnješ Jesuž pak pokáže w našim šwjatym
tešćež prawž pucž, po kotrymž sa njej pschidžesč. „Chze-li
šchtó tutu wolu činić, tón budže šhonicž, hač je ta wucžba
wot Boha, abo hač ja sam wot hěbje rěču.“ To je móžne,
rjane šlubjenje, so chze wón šwětko a pójnacže tym dacž, kiž
šteja sa tym, so jeho šłowo džerža. Šdžž šhšchisch wo šłatonym
ššlarju, kiž je hižo wjele ludžom pomhał, a hěbi mšhlišch: tón

budže mi hnanu tež pomhač móž, dha je přenje, šchtož mašch
čžinicž, so po jeho kasnjach čžinisch. Šdžž budžesč pšhtnyčž, so
to, šchtož wón kasa, tebi pomha a twoje bolosće wotěbjeraja,
budžesč bóršy widžecž, hač je twój doktor dobry šškar abo hudleč.
Jesuž je tež tajki šškar, kiž šłubi, so móže dušćine šhorosće
šahojicž a ty wěsch, so je wón wopradowže tež wjele druhim
móžnje pomhał. Špytaj š nim. Čžin po jeho a jeho Wótža
woli. Wušń wot njeho a šhodž sa jeho stopami. Přóžuj šo
š jeho pomozu š najmjeńšča jedyn hrěch wotpołožicž. Čžim
šwěrnischi w tajkim próžowanju šh, čžim šěpje budžesč šhonicž,
so je Jesužowa wucžba, haj wón sam wot Boha teho Šnješa.
Tebi budže šo wujaknicž, so tón je wopradowže šbožowny, kiž ma
jeho we wutrobje; ničtó njebudže š twojeje wutrobny wu-
torhnyčž móž to šbóžnych čžinjaze pschěšwědčjenje, so wón je
pola tch šwojich wšchitke dny hač do ššončjenja šwěta. Ty
wěsch to, dokelž to sam šhonicž. Budžesč drje tež pójnacž, so
je twoje žhš čžinjenje po Božej a Šhryštušowej woli nje-
dohazaje a jara daloko wot wotšhšnjeneho ššnza. Čžim bóle
budžesč žadačž, na tym Šnješu wostacž kaž halosa na winowym
pjenku. Pšchetož bjes njeho njemóžesč žaneho šłoda pschinjescž.

Ach lubi pschěčeljo, kiž chžššesće rad wěricž, šphtajče to
rad na tym pucžu, so se wšchej šwěrnosću sa dopjelnenjom
Šhryštušoweje wole štejicže. Jesuž, kiž wam sam tule radu
dawta, rukuje wam sa rjany šłód wascheho próžowanja.
Ššwětko, móž, štrošcht, radu, žiwjenje a wšcheho dosć budžecže
w Jesužowej wucžbe namakacž a džatownje šawššacž: Haj,
wucžba, kotraž to šamože, šchtož je wona w naš a telko druhich
šbožownych ššesćžžjanach dołonjala, je wopradowže wot Boha.
Šamjen.

Wobrasj.

(Potraczowanje.)

„Dw twoja wowka!“ mischtrka sastupiwshi a te poslednje slowa wuslyshchawshi rjeknje. „Da czi tola hyschje wumrjecz njedyrbjaka, ta dobra wowka!“

„Haj, Janko! to je schwarna žona, twoja wowka!“

„Mischtrje, to ja jara derje wem; a nimo starscheju mam ja tu na semi žo pschedy wschēm wotwzy sa wjele wjele dżakowacz!“

„Wesch, Janko, so runje tač twój towaršč Jurk njedawno rjekny, jako tebe wophta?“

„Haj, Jurk a ja žmój někotry krócž pschi wotwzy žedžatoj a wufnytoj a poŭluchatoj a hrajoj, a tež nětkle hyschje jedyn kaž tón drugi k wotwzy džemoj!“

„Teho dla žebi tež starj Rhěžkar, kotrehož we měsčje setkach, tebe a wowku tač khwalesche! A jeho Jurk cžini tam žhle schwarneho wotrocžka na tym wulkim kuble!“

„Futsje jeho tež domach setkant; je mi pižak, so 2. adventa domoj pschindže, žnadž hižo jeho tež w kemschach trjehju!“

„Na, duž dyrbič wěšo sahe woteńež! Praj domach duž wschēm wjele dobreho wot naju a wotwzy pschewotnoj dobre polepšchowanje!“

„Haj, wěšo Janko, a Maržy tež, a Sanžy a Jurkej, tymaj mathmaj, a skasaj žebi sa Draždžany něšto rjane pola rumpo-dicha!“

VI.

„Hana, počez mi něšto! Nimam plěžniwego pjenježka wjazž!“ S tutchi slowami postrowi Wježeliz Hanu jeje měsčezanski bratr, ju žebi i bydenja na sthód wulkinkawshi. Ssy dha pač sažo twoju žhlu wulku msdu pschěhral a pschepit? Masch tola sažhlyžby došč?“ bē malo pscheczelna wotmołwa.

„Nó, ty wschač tež twoju sažhlyžbu naněj a macžeri abo na dań njenožhšč ale na žebi žamej wołoko nožhšč we twojich židžankach a žomoczankach!“

„Ssy ty“, Hana sarčča, „jenož pschischol, so by mi tole na-wołak?“

„Ně!“ wjekny bratr, „wschač žym prajit, so čžu pjenješ mēčž! Njedostanu žanč, dyrby žebi žam něhdže po pjenješ hieč, tež psches klucžiki a džerki! Praj ras, žotička! Njebh žo pola twojeho pschewpza něšto tač rjež bjes saplaty kupieč hodžilo?“

„Džerž hubu a rēčž i mjelczom!“ bē Hanina wotmołwa — niz runje ta, kotruž by žotra bratrej na tajke praschenje dacž dyrbjaka.

„Nó haj, žotička, žym hižo smērom! Ale rēčž a wotmołw. Trjebam pjenješ na kōždy pad; cžim bóle, hdyž wčžera a dženkā džekal njejžym. A ty!? Ty wschač masch tež tych njesaplacženych pscheczow wjele!“

* * *

„Kowarjowa!“ jawoła Rhěžkarjowa dužy na polc na Kowarjež mischtrku, kotraž runje psches pucž do kowarnje džěsche. „A pomhaj Bōh tež!“

„Wjeršč pomaj, Rhěžkarjowa! Šhto pač macže? Je Jurk pižak?“ rjekny Kowarjowa, posastawshi.

„Ně, ně! Ale Wježeliz žu prjedh měsčezanski wopht dostali!“

„Hanu?“ žo Kowarjowa woprascha.

„Ně, njech žo to tež ničtō džiwacz njetrjeba! Ně, se žudništwā tam žu a phtaja sa pakosčžentym!“

„O, tajke tola. Wježelizomaj njedowěrju!“

„Ně, ně, taj staraj wschač niz, ale hōlž a hōlža! A to,

hyschje, pola teho bohateho pschewpza, pola kotrehož Hana žhlyži! To je to najsrubnišče!“

Kowarjowa wije njewěrjo i hłowu: „Hana, ta mala Hana je to cžinič dyrbjaka. To drje je tón měsčezanski bratr klucžik!“

Rhěžkarjowa khwata dale, hyschje prajizy: „To město pschinješe se žwojej pchju a reju!“

„Město!“ Kowarjowa rjeknje, „město, haj tež to, prjedh pač tón starschiski dom, hdyž biblija a modlitwa žobu domach njeje!“

„Kowarjowa, wy macže prawo, — čžu wam prajieč, so je to nje wascha wowka stajnje wuczika!“

„Waj?“

„Haj, psches Jurka!“

„Haj, nascha wowka! Šhto budže wona to prajieč!“

„Tež w Božim mjenje! Kowarjowa, wotwzy wjele dobreho!“

„Haj, w Božim mjenje, Rhěžkarka!“

Zyrkej a stat.

A wukudej w Bartowym prozoku cžitajšč nětkole w nowinach wschelatore, wošebje tajkeho, šhtož čže jenej stronje žhlyčž, niz pač na powšchitkowne džiwacz. Tajkeho cžitajšč n. psch. w „Dresdner Nachrichten“ cž. 23, a tam mjes druhim tež tu žadu: „Nicht die Wendenfrage ist mit dem Barth-Prozess aus der Welt geschafft, sondern — die Wendingefahr“. Njeje nam na tym, so tu politikuju, tola tehole poslednjeho slowa žo pschimajo, mēniny, so „Wendingefahr“ tu do žhla byla njeje, so pač te wobstejnoscže, kajkež tu žu po pschitšhanju nadžijow dobrych a pobožnych Sserbow, žu jena „Wendingefahr“ mjenujžy strach ja Sserbow a jich wēru, jich pobožnosčž, jich pschichod. Sserbjo žu žebi — a tač tež knjes Bart, žadali a žebi hyschje žadaju, rostwučenje žwojich džēczi we wērywšnacžu starschich a bēchu pschede wschēm tole žobu na žwój program napišali, jako to bēdženje wo nabožinu žo sapōčža, kaž tola sažōž a kōrjeń žhčho hibanja wschēch dobrych Sserbow nabožny je pschi wschēm saprēwanju a hanjenju i drugih stronow. By wysch- nosčž, Sserbam knježstwo žamosarjadnistwa we wobmjesowanej mērje dowolila, pschede wschēm šhtož nabožinu a žyrkej a schulu nastupa, njeby Sserbam a jich džēcžom nětkole tón strach hrosht, kotruž jim hrosht, hdyž woni bywaju žobustorhneni do teho wulkeho tohuwabohu, do kotrehož žo Němska a niz najmjenje žobu Sakska pschewobrocža, tež w tym, šhtož žyrkej a nabožinu nastupa. Katholikojo žu žo smužili a žu po žhlej Sakskej postupili, so njeby jich žobustorhnylo. Ewangelizy drje rēčža a pižaja wo tym, so je tež jim minister kulturne wojowanje namisowak, tola wo podobnym abo drugim wustupowanju ničō njesacžuwamy a duž tež niz pola — ewangelščich Sserbow. A to je žmjerčž straschna „Wendingefahr“, hrosht jim na naj- žwojecžišchim, na jich a jich džēcžoch žwojatej wērje!

Hdyž minister rēčži wo „Gemeinschaftsschule“ i dželentym nabožnym rostwučžowanjom, njeje to žana konfessionalna schula, njeje to žana ewangelška abo katholicška schula ale na wschēm po- žhledku jenož simultanski schula, kaž bēchu to nowiny tež žhle prawje do spinkow stajile. A hdyž minister sa tute wustupuje, wustupuje wōn pscheczivo konfessionalnej schuli, kotraž je psches nazionalnu šhromadžisnu tež nam Saksam dowolena. Teho dla to rostwižaze praschenje: Čžemy my Sserbjo konfessionalnu schulu abo niz? Katholikojo žu štatnje a dorasnje haj prajili. Ewangelizy hyschje niz. Wono pač je na cžaju, so žo tu rost- žudžimy a potom sa to džekamy, škutkuju, tež wojuju, šhtož je nam to prawe a dobre. A hdyž potom čžemy ewangelšku, konfessionalnu schulu, čžedža to tež naschi ewangelžy žerbžy

wuczerjo a chzedža woni tutu nabožinu našim džecjom podawac? Katholizy kerbszy wuczerjo su na to haj prajili. —

Straznifaj swjateho raja.

Człowjekow starschej buschtaj i raja wuhntaj, žaloscjeschtaj jara a njemózeschtaj so spokojic. Duž Anjes i nimaj pschistupi a džesche: „Sahroda, kotruž staj wopuschczikoj, bu waju dla plahowana, jelenja so, kczje a wonja waju dla; sa waju frawja jejne plody. Hdnž budžetaj bebi ju saflužic, chzu wantaj ju daric; dhrbštaj rhodžic pod jejnym lisčom, wotpocznyč w jejnym sczinje, dhchacž jejne dobrownje, jescž jejne plody a sbožownaj bycz. Hdnž pak njedostojnje do njeje fastupitaj, tehdy wona wusthne, zenje sažo njekczje, zenje njewonja ani njesrawi wjazh žaneho plodu.“ Człowjekow starschej spokojischtaj so we swojej wutrobje, poczeschtaj semju wobdželacz, jedžeschtaj khleba w pocze swojeho woblicza, czescjeschtaj Anjesa i džatnej wutrobu, lubowaschtaj so njes sobu a beschtaj pscheczelnaj pólnym swerjatam, ptakam w powětsje, dokelž so nadžijeschtaj, bebi saflužicž swjaty raj.

Dobry, nadobny, sbožowny człowjek, kotrehož wutroba je napjelnjena i nadžiju.

Jeneho ranja přenjeju starscheju pohnu horze požadanje, rajej so pschiblicžic. Stupischtaj so na shtomikatu hórku, pohladaschtaj na swjaty raj, duž widžeschtaj keruba, pola nutskhoda i wohnjowym mjeczom stejazeho, a stróžischtaj so njemalo. Spěshnje so wrócžischtaj a hižo bebi nježadastaj, Anjesowej sahrodže so pschiblicžic, pschetož bojeschtaj so hrozazeho keruba. S pokojom njepschestaschtaj rolu wobdželacz, jedžeschtaj khleba we pocze swojeho woblicza, czescjeschtaj Anjesa i džatnej wutrobu, lubowaschtaj so njes sobu a beschtaj pscheczelnaj pólnym swerjatam a ptakam w powětsje, dokelž so nadžijeschtaj, bebi saflužicž swjaty raj.

Lohzy pschemóže so spytowanje, hdnž bojosč podukh hrěschnu žadosč.

Ne žadosč so wróczi, sahrodu Anjesowu widžecž, a człowjekow starscheju něhduscheho ranja sažo na hórku so stupischtaj, duž widžeschtaj nutskhód wotewrjeny, ale tam hižo njebe keruba i wohnjowym mjeczom. Duž macž žiwych wješele i wótzei człowjekow rjekny: „Slaj, Anjes je so žmilil, namaj sahrodu sažo wotewrit a hrozazeho straznika wotwołal. Duž tam pojmoj a jedžmoj jejnych plodow, dhchajmoj jejnej dobrownje, a budžmoj sbožownaj.“ A džeschtaj. Bórsy pak so sažo wrócžischtaj, i bojosču, so žnano mohla Anjesowa sahroda pod jeju stupami wuprahnyč, džeschtaj po hórzy, wrócžischtaj so sažo a wulki strach be jeju wobjal. A hižo nochzyschtaj semiskeho khleba jescž, posabyschtaj Anjesa czescžicž a beschtaj njedobraj wšchomu, shtož be i nimaj žitwe, pschetož tužne žedženje napjelnjesche jimaj wutrobu.

Njesboža a skobow počat — je dwěl.

S tužnej wutrobu wótž człowjekow posbėhny wocz i njebiu a Anjesa proscho džesche: „Smil so, Anježe, a póščel sažo twojeho keruba, so mi hrosy pschi rajownych wrotach, hewal njemóžu tu wostacž, so bhch wobdželal semju, so wužiwjowal a swjaty raj saflužil. Čžuju so wabjenty do kódnizow a ke kódnim plodam w raju, a hdnž tam dóndu, to žnano sahroda sa-prahnje, zenje wjazh so njeseleni, zenje sažo njekczje, zenje sažo njewonja a žaneho plodu wjazh njesrawi. Teho dla žmil so, Anježe, a póščel sažo twojeho keruba, so mi hrosy pschi rajownych wrotach.“ — A Anjes pschistupi ke starschimaj człowjekow a džesche i nimaj: „Pschezo kerub i wohnjowym mjeczom stej pschi rajownych wrotach, ale waschimaj woczomaj njeje pschezo widomy.

Schlewjer je cžehnjeny pšes schėroki žiwět, wšchudže na njón waschej wocz i padnjetej, nihdže do njeho so njedobhwatej.“ Na tele Anjesowe žłowa spokojischtaj so człowjekow starschej sažo we swojej wutrobje, njepschestaschtaj semju wobdželacz, jedžeschtaj khleba w pocze swojeho woblicza, czescjeschtaj Anjesa i džatnej wutrobu, lubowaschtaj so njes sobu, beschtaj dobraj pólnym swerjatam, podnjebjeskim ptakam, a žedžeschtaj sa žym, pschischtaj raj saflužikoj.

Móže naž i pocziutej a sbožu wjesč, shtož woczko widyt a rosum žam se žebje wužledž; (ale dale hiščeže pschidže wutroba, so nadžijaza Božeje wěcznosče. A rospadnje-li cželny proch — rubjenje schlewjerja, dha tola cžisteje dusche kšidla njewidžane a njesawadžite machnu — do raja. E. D.

Stawčž i psihologije kerbskeho bura.

A dalšchemu rospominanju a žledžowanju nacžisny i podal dr. Ernst Muka.

Snate je, so ma wšebje kerbski bur wotewrite woko a cžuczitwu wutrobu sa pschirodu, kiž jeho wobda, wšebicže spodžiwanja a wobkedžbowanja hódna pak je jeho lubosč i swerjatam, i kotrymiž wobkhadžuje, kotrež su we jeho domje a hródži, na jeho dworje a sahrodže, na jeho polach a kufach, w jeho hajach a lěbach, kotrež jeho cžezu žiwjenja sobu noscha abo polóžuja, kotrež jeho byče i wješelom posbėhuja a jeho radosč powjetschuja. S tuteje jeho něžnje lubosče i swerjatam wuhadža, so je wón i bebi cžehnje a posbėhuje, so jih waschnja a tajkosče i człowjestimi waschnjemi a tajkosčemi pschirunuje, haj so jim hušto žamo człowjeste kšecženske mjena dawa. Shtó njeby wědžal, so našchi burja radži jenomu swojich kóni rěłaju Hans, Mots abo Fryza, koblam pak Lisa abo Trina; krowom pak dawaju rad mjena Alma, Gaža, Ževa, Marja, Kóža a Wórtija (je Dorothea); cželž rěka tam Hans a Gusta, pos pak Fryzo, Minko, Mots a Pětr, kozor i wjetscha Pětr, kóčka pak Minka a Ketta (je Kata t. j. Katharina) a ptacžki w kletzy Hansk, Žurk a Motsk (pschir. n. Mäzchen) a kšoncžnje wuskoczny sajaz na poli Žank.

To su tak rjez nomina propria abo wšobinske mjena, kotrež našchi burja a našche burowki po swojim dobroščazu a swojej woli swerjatam a wšebje swojemu škotu dawaju.

Mjenje snate pak budže, so su hižo w starym cžabu i tajkich wšobinskih mjenow swerjatow njerědo pschimjena (cognomina) a žamo woprawdžite nomina appellativa (pomjenowanja družiny) nastale a to wšebje w džecžazej rěčzi, we „žłowniku malutkich“ (hl. Wjelowy malutkich žłownik w Čžasop. M. S. 1899, 128 žł. a 1900, 41 žł.), pomjenowanja, kotrež su po duchu a waschnju džecži i wjetscha jako majtaze a wabjaze pomjenschenki abo majtanti a wabjenti (deminutiva hypocoristica, němsže Rosewörter und Voktrufe) tworjene.

a) Wšobinske mjena jako pomjenowanja družiny
1. a 2. Wědomne drje je kóždemu, so ma pola naž ptacž, kotremuž Němzy „Pirol“ a „Goldamsel“ rěłaju, wšobinske mjeno „cžichi mihał“ (t. j. sanfter Michael), dostate po sukach swojeho špěwa. Šsamžny

ptaczi wokolo Muzakowa a po zylej Delnjej Luzizy
reka luzija t. j. zonske kichejske mjeno „Luzia“.

3. a 4. Njewedomne pak wescze budze, so my sa
slowjanske a staroserbske pomjenowanja „utka“ (acz.
anas, nemsze Ente) powshittownje trjebamy kaczka
a delni Serbja kazka (pschir. polski kazka, czeski kaczka,
maioruski kaczka), schoz je majkaza skroczenska zonskeho
kichejskeho mjena „Katharina“ (dem. wot „Katharina“),
nemsze „Kathchen“. — Schoz to njeby chyz wericz,
njech k swojemu pschewedczenju dzjwa na pomjenowanje
„majka“ (je Mariechen; dem. hypoz. wot Maria), kaz
we Sslepjanskej wofadze a wokolo Muzakowa kaczi
mjenuja, njepshinawajo „kazka“ sa slowo Sslepjansto-
Muzakowskeje naroczje.

5. Tujawzy (nemsze Turteltaube) rekaju w Delnjej
Luzizy a wokolo Muzakowa marijant. =a, m., to je se
zonskeho mjena „Marianne je Maria Anna“ wutworjene
pomjenowanje muskeho rodu.

b) Wofobinske mjena jako pschimjena swerjatom.

6. Mesto slowa „byl“ (nemsze Bulle, Samenochse)
trjeba so powshittownje ruuo tak husto pomjenowanje
„heiza“ t. j. Heinz je Heinrich, pschir. nemske pschimjeno
„Hinz“ sa kozora.

7. a 8. Kosa (nemsze Ziege) ma pola naz se
sastarskich czasow dwě pschimjenje: a) hepa (dem. hepa)
t. j. Eva, Gwka, wescze tohodla, dotelz je tak womlodna
kaz besche to Zewa, macz wshittich zonskich; w posdzischim
czasu bu tuto pschimjeno „hepa“ w teile tworbje saho
pschenjebene na njelepe a troschu hlupikojte zonske
a we pschestworbje „hepel“ na njelepnyh, hrubnyh, nje-
hodnyh muskich. — b) hila (dem. hilka) t. j. „Elisa-
beth“ skroczena majkanta a wabjenka. —

9. Hilka pak je tez we wichelafich stronach serbskeho
traja mjeno (pschimjeno) ptaczka, kotremuz hewat knehula
a tez tupifila (nemsze Gimpel, Dompfaff) rekamy.

Pschisp.: Swojbne mjeno Hila a Hilka (ds. Gila, Gilla
a Gela, Gella) pak je wutworjene i biblijskeho mjena „Daniel“.

10. Pbej rekaju dzeczi we wichelafich stronach nascheg
traja „lebsa“ t. j. Leberecht.

c) Wofobinske mjena jako majkanti a wabjenki
sa swerjata.

11. habla a hablo t. j. „Haubold“ (Habla): tuto
mjeno trjebaju dzeczi sa „jehno“ abo „wowzku“.

12. hapl, haplik, haplk t. j. hypokor. s „Apollonius“
dzeczi sa „konika“;

13. liba, libka, libo, libko, libak t. j. hypokor.
s „Gottlieb“, „Gottliebe“, dzeczi sa „hufo, hufyczka
a hufora“.

14. majza, majzka (pschir. juznoslowj. maza, majza,
macze a serb., czē., mkr. maczka) a miza, mizka a tez
slepšane hiza, hizka (pschir. nemsze Mize, Miezchen)
t. j. Marie, Maria: dzeczaze mjeno sa „koczku“.

15. mizo, mizko t. j. Miklawš, Mikolaus (pschir.
kwojbne mjeno Micz, Miczo), dzeczi sa „jehnjatko, wowzku“.

Pschisp.: Tez rostlinam su naschi Serbja tu a tam
nawbali wofobinske mjena; tak reka na psch. Helianthemum
(nemsze Ziströschchen), serbski Hilziczka, Stachelbeeren (kofmaczki)
pola delnyh Serbow Hendryški (dem. wot Hendrych, Hein-
rich), der frühe Letu je ds. marijant (Megiser), Armoniac
(Aprifose) je ds. marula atb.

d) Pschuwusniske mjena jako pomjenowanja
swerjatom.

Podobnje kaz wofobinske su so tez kwojbne a pschi-
wusniske mjena k pomjenowanjom swerjatom swuzimale;
najsnaczishe su: 1. babka (Mütterchen) sa „pczotka“;
2. matka (Mütterchen) powshittownje sa nemske
„Weisel, Bienenkönigin“; 3. nuk a wnuk (Enkel) sa
„Kaninchen“; 4. wuj (Onkelchen, Betterchen) sa „Meer-
schweinchen“.

Pschisp.: Wulzy sajmawe je wofebje delnoserbste po-
mjenowanje wescze khorosce, kotraz pola naz hornich Serbow
njedokladnje „hymniza“ a pola Nemzow po laczansku „Fieber
(febris)“ reka. Delni a namjesni Serbja su ji helczo a maj-
kajo per euphemismum narjelli schotku (czotka) t. j. nemske
„Tantchen, Mühmchen“: widza ju njeradzi pschincz a radzi
ju woencz.

S bliska a s daloka.

S Rozaciz. Sandzene leto mejesche, kaz druhdze, tez pola
naz to wofebite na sebi, so be telko wewowanjom, kaz niz husto
prjedy; be jich wofom pschi 563 ewangelskich dujach; i tutych
shubiny psches wufarowanje Walowow, Rozaciczanskeho dzela,
69 duchow, kotrez pak so hjo netkole nimale wschē do Steliz
dzerzachu, hdzez su tez hjo psches schulu a paczerje pokasane.
Narodzilo je so 12 ewangelskich dzeczi, psches kmjerez kmj
shubili tu pjeczoch, mjes nimi mlodeju hólzow, kotrejuz be
wojsto domoj poflalo: Jana Njedu a Paula Schneidera.
W Potsdamje w lazarecze pak wumrje wojnski rjek Jan Biskar
je Schpitalow rjekowsku kmjerez.

— Picked konfirmacijki woltar stupi 6 dzeczi; i spowjednemu
blidu pobu jich 568 wo neschto mjenje hacz leto prjedy. Na
follektach je so w sandzenym lecze dozpit ton hacz dotal najwyschi
wunosch 918,45 hr. i tutych pschindze na wopor sa pohanow a
na dwě kolekzi sa mišijonstwo mjes pohanami 518 hr. Wshche
teho bu na darach sa mišijonstwo mjes pohanami nawdathch
390 hr. — Njeh to nowe leto, kaskezuli roskudny wo zyrkwi a
nabozinje tez pschimjebe, naschu wofadu kwojnu namaka we
wujnaczu k Jesuŝej Khrystuŝej a jeho zyrkwi tu na semi! Sa
jeho mišijonstwo je wona w nowym lecze na kwojdenju siewje-
nja woprowala na knjesowym woltarju 414 hr., — to je ton
hacz dotal najwyschi wunosch, leto prjedy be to neschto wjazny,
ale to psches wjetschi wopor mišijonstkich pscheczelow swonka
wofady. —

Praschenzko.

„Scho budze to letka a w pschichodze i naschimi postnyimi
Bozimi klužbami, hdz ani wuczet ani dzeczi w schulskim czasu
zyrkwi klužicz nochzedza a nješmedza?“

Podamy tuto praschenje ras najprjeon bjes wshcheho pschi-
spomujenja a wotmolwenja na sjawne.

Pytaj a namataj!

Kotre to biblijske mjeno, i kotrynz so mjenuja 1. jedyn rycer
rjekowski, 2. jedyn pisar nowosakonski, 3. jedyn pscheradnik a
mordač, 4. jedyn samjednik a šbezkat, a hshcheze dwejo se stareho,
a dwejo s noweho satonja?

Wotmolwa posdzischo. Schoz chze, njeh ju tez redattorej
pschipošezele s nusnymi mestnami biblije; ton ras su to wofom.

Samolwity redaktor: farar W y r g a c z w Rozacizach.

Wudawa „Serbska Luziza“, družtvo s wobm. ruš.

Czishcz Smolerjez knibicizschetnje w Serbskim Domje
w Budyschinje.